

मूलाघा

मूलाघा

मूलाघा

मूलाघातादिः। अस्य चिकित्सा यथा,—
 “निदिग्धिकायाः सरसं पिबेत् कुडुवसम्मितम् ।
 मूत्रदोषहरं कल्कमथवा चौद्रसंयुतम् ॥”
 “अत ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि मूत्रदोषे क्रमं हितम् ।
 ज्वहस्त्रदोषपन्नानां हितानीव विरेचनम् ॥
 ततः संशुद्धदेहानां हितान्चोत्तरवस्तयः ॥”
 “चौद्रार्द्रपानं दत्त्वा तु पात्रान् चौरसर्पिषोः ।
 स्वयङ्मुपापन्नस्यैव तथैव चुरकस्य च ।
 पिप्यन्तीपुर्वसंयुक्तमर्द्धभागं प्रदापयेत् ।
 एतदेकध्मानीय स्वयेनाभिप्रमथयेत् ॥
 तस्य पाचितकं चूर्णं बीटा चौरं ततः पिबेत् ।
 एतत्सर्पिः प्रयुञ्जानः शुद्धदेहो नरः सदा ॥
 मूत्रदोषान् जयेत् सर्वानन्ययोगैः सुदुर्लभान् ।
 जयेत् शोषितदोषाञ्च मन्था गर्भं कमल च ।
 नारी चैतत् प्रयुञ्जाना योनिदोषान् प्रमुच्यते ॥”
 (इत्युत्तरतन्त्रेऽष्टपञ्चाशत्तमेऽध्याये सुश्रुतेनोक्तम् ॥)
 मूत्रनिरोधः, पुं, (मूत्रस्य निरोधः । यद्वा मूत्रं
 निरवच्छेदिति । रघु + ष्यत् ।) मूत्रप्रतिबन्धक-
 रोगविशेषः । अस्य चिकित्सा यथा,—
 “पित्तं वै भाजतीमूत्रं शोणिकाये समाहृतम् ।
 साधितं ह्यागदुग्धेन पीतं शर्करयान्वितम् ।
 हरेन्मूत्रनिरोधञ्च हरेद्दे पाण्डुशर्कराम् ॥”
 इति गारुड १६१ अध्यायः ।
 (चिकित्सान्तरं यथा,—
 “तेजो पद्मिनीकन्दं पक्कंमूत्रमिश्रितम् ।
 पिबेन्मूत्रनिरोधे तु सतीव्रविद्वान्निवे ॥”
 इति हारीदे चिकित्सितखाने चिंशेऽध्याये ॥)
 मूत्रपतनः, पुं, (मूत्रस्य पतनमस्मात् पुरीष-
 निरोधकरबाहस्य सततमूत्रपतनात् तथा-
 लम् ।) गन्धमाज्जरः । इति राजनिघण्टुः ॥
 मूत्रपुटं, स्त्री, (मूत्रस्य पुटम् ।) नाभेरधो भागः ।
 यथा,—
 “नाभेरधो मूत्रपुटं वक्षिर्मूत्राशयोऽपि च ॥”
 इति हेमचन्द्रः । २ । २७० ।
 मूत्रपला, स्त्री, (मूत्रं मूत्रवर्द्धनं पलं परिबन्धन-
 मस्याः ।) कर्कटी । चपुषी । इति राजनिघण्टुः ॥
 (कर्कटीचपुषीश्रन्धयोस्ता विषयो श्रेयः ।)
 मूत्रजं, स्त्री, (मूत्रं जाति आदत्ते वर्द्धयतीत्यर्थः ।
 जा + क् ।) चपुषम् । इति श्रन्धचन्द्रिका ॥
 मूत्रवर्द्धके, त्रि । (यथा, सुश्रुते । मूत्र-
 स्थाने । ४५ अः ।
 “जाम्बो वह्निस्थान्दसुवरो वातकोपनः ।
 तीक्ष्णः सुरासवो हृद्यो मूत्रजः कफवातशुत् ॥”
 मूत्रजा, स्त्री, (मूत्रज + टाप् ।) कर्कटी । इति
 त्रिकाण्डशेषः । वालुकी । इति राजनिघण्टुः ॥
 मूत्राघातः, पुं, (मूत्रस्थाघातो निरोधो वेग ।)
 प्रसावरोधकरोगविशेषः । अथ मूत्राघातस्य
 विप्रकृतं सन्निकृष्टं निदानं संख्यात्वात् ।
 “प्रायोमूत्रविघाताद्वैजातकुक्किकाद्यः ।
 जायन्ते कुपितेर्द्वैमूत्राघाताख्योद्देश ॥”
 मूत्रविघाताद्वैरत्नाद्यश्रद्धेन पुरीषशुक्रादिवैग-
 विघातानां रूक्षाशनादीनाञ्च यद्भवम् । मूत्र-

विघाताद्यैः कुपितेर्द्वैरत्नान्यः । यद्वा मूत्र-
 कुक्कमूत्राघातयोः को भेदः । उच्यते । मूत्र-
 कुक्कं कुक्कमधिकं विवन्वीत्यर्थः । मूत्राघाते तु
 विवन्वी बलवान् कुक्कमल्पं रत्नयोर्भेदः ॥१॥
 वातकुक्किकाया निदानं संप्राप्तिं चण्य-
 चाह ।
 “रौस्यादिगविघाताद्वा वायुर्वज्जौ सवेदनः ।
 मूत्रभाविष्य पुरति विगुणः कुक्कजीवतः ।
 मूत्रमस्याव्यमथवा सवर्णं संप्रवर्तते ।
 वातकुक्किकां सांशु आधिं विद्यात् सुदा-
 रवम् ॥”
 रौस्यात् कावस्य । वेगविघातात् मूत्रादि-
 वेगनिरोधात् । आविष्य प्राहृत रौस्यादिभि-
 र्वैगविघातादिभिश्च विगुणो दृष्टः कुक्कजीवतो
 वायुर्वज्जौ मूत्राशये चरति प्रतिघावति
 आनहत्वाद्भ्रमंलज्जति इत्यर्थः । वात्वावत् ।
 मूत्रमिति तस्मान्मूत्रमल्पमल्पं सवर्णं प्रवर्तते ।
 तद्वाधिं वातकुक्किकांसांशुः । सुदारवम् ।
 मारुतात्कत्वात् ॥ १ ॥ * अष्टौजामाह ।
 “आध्यापयन् वक्षिगुदं यद्वा वातचणोम्रताम् ।
 कुर्यात्तीक्ष्णानिमहोकां मूत्रविस्फारगैरोधिनीम् ॥”
 वातः वक्षिगुदं यद्वा अध्यात् तदनर्गतं मूत्रं
 मज्ज निरव्य वक्षिगुदं वक्षिं गुदञ्च आधा-
 पयन् आधानं कुर्वन् अष्टौकां छीजातुकां
 आधिं कुर्यात् । चणोम्रतां चर्णा उत्पत्तात् ॥२॥
 वातवक्षिमाह ।
 “वेगं विघारयेद्यस्य मूत्रस्याङ्गुश्लो नरः ।
 निरवच्छि सुखं तस्य वक्षिर्वैक्षिगतोऽनिलः ॥
 मूत्रवङ्गो भवेत्तेन वक्षिःकुचिनिपीडितः ।
 वातवक्षिः स विज्ञेयो आधिः कष्टप्रसाधनः ॥”
 अङ्गुश्लो मूत्रं । तस्य पुत्रस्य वक्षिसुखं
 निरवच्छि वक्षिगतो वायुः । तेन वायुना
 मूत्रवङ्गो मूत्रविघातो भवति वक्षिःकुचिनिपी-
 डित इति वक्षौ कुचौ च निपीडितः संपी-
 डितो वायुरिति सन्त्यः ॥३॥ मूर्जातीतमाह ।
 “विरं धारयते मूत्रं नरवा न प्रवर्तते ।
 मेहमानस्य मूत्रं वा मूत्रातीतः स उच्यते ॥”
 मेहमानस्य मूत्रसुत्पद्यतः । मूत्रं वा अल्पं
 वा ॥ ४ ॥ * मूत्रजठरमाह ।
 “मूत्रस्य वेगोऽभिहृते तद्दुहावर्तहेतुकः ।
 अपानः कुपितो वायुवहरं पूरयेद्भृशम् ॥
 नाभेरध्यादाधानं जनयेत्तीव्रवेदनाम् ।
 तं मूत्रजठरं विद्यादधोवक्षिनिरोधनम् ॥”
 तद्दुहावर्तहेतुक इति मूत्रवेगधारणगणितो-
 हावर्तनिदानमाधानं कुर्यात् । अधोवक्षि-
 निरोधनं वक्षेरधोदेशे विवन्धकारकम् ॥ ५ ॥
 मूत्रोत्सङ्गमाह ।
 “वक्षौ वाप्यथवा नाभे मणौ वा यस्य देहिनः ।
 मूत्रं प्रवृत्तं सन्धेत् सरक्तं वा प्रवाहतः ।
 सवेच्छनेरव्यमल्पं सवर्णं वाथ नीरजम् ।
 विगुणानिलको आधिः स मूत्रोत्सङ्गसंज्ञितः ।
 नाभे मेद्रे मणौ मेहनामयस्यौ सन्धेत् निरवच्छं

स्यात् सरक्तं सत् वा प्रवर्तते । प्रवाहत इति
 कण्ठहृद्वेन सशब्दं मूत्रपुरीषघातानामधः
 प्रेरकं प्रवाहनं तेन कुपितेन वायुना वक्ष्यादि-
 भेदात् सरक्तं मूत्रं सवेदित्यर्थः ॥ ६ ॥ मूत्रचय-
 माह ।
 “रूचस्य ज्ञानदेहस्य वक्षिस्थौ पित्तमावृतौ ।
 मूत्रचयं सवग्दाहं जनयेतां तदाश्रयम् ॥”
 ज्ञानदेहस्य ज्ञानदेहस्य तदाश्रयं मूत्रचय-
 संज्ञम् ॥ ७ ॥ मूत्रप्रस्थिमाह ।
 “अन्तर्वक्षिसुखे वृत्तः स्थिरोऽव्यः सद्यसा भवेत् ।
 अग्ररीतुखारगम्यन्मूर्ध्निचयस्यिः स उच्यते ॥”
 अन्तर्वक्षिसुखे वक्षिसुखस्याभ्यन्तरे अव्यः
 चुद्रामकप्रमाणः । नन्वस्य अग्रस्यां सद्यसो
 भेदः । उच्यते । अग्ररी क्रमशः सद्यसेन
 स्याद्यस्य सद्यसा भवेदिति भेदः । अपरी
 भेदः । अग्रस्यां पित्तादिकं संहन्यते अत्र तु
 रक्तमेव । यत् सक्तं तन्नामरे ।
 “रक्तं वातकपाद्दुदं वक्षिहारे सुदारवम् ।
 यथिं कुर्यात् स कुक्कैव सवेच्छनं तदा-
 हृतम् ॥” इति ॥
 मूत्रशुक्रमाह ।
 “मूत्रितस्य स्त्रियं यालो वायुना शुक्रसम्पत् ॥
 स्थानच्युतं मूत्रयतः प्राक् पश्चाद्वा प्रवर्तते ।
 भस्मोदकप्रतीकाश्च मूत्रशुक्रं तदुच्यते ॥”
 मूत्रितस्य मूत्रवेगयुक्तस्य शुक्रं स्थानात् च्युतं
 पश्चाद्वायुना उन्नतं ऊर्ध्वं नीतम् । भस्मोदक-
 प्रतीकाश्च भस्मसहितजलसदृशम् ॥ ६ ॥ उच्च-
 वातमाह ।
 “आयामाध्यातमैः पित्तं वक्षिं प्राप्यानिष्ठा-
 हृतम् ॥
 वक्षिं मेद्रे गुदश्चैव प्रदहत् स्यावयेद्यः ॥
 मूत्रं हारिद्रमथवा सरक्तं रक्तमेव वा ।
 कुक्कं पुनः पुनर्जन्तोऽरुणवातं वह्नि तम् ॥”
 आयामादिविरोधत्वेन सौम्यधातुस्यवात् तेषो-
 दद्वा पित्तदृष्टिः स्यात्तत् कुपितं पित्तं अच्युतं
 वक्षिं प्राप्य वक्ष्यादिकं प्रदहत् मूत्रमधः
 साधयेत् । कीदृशं हारिद्रं अथवा सरक्तं
 देवलोहितम् ॥ १० ॥ मूत्रसादमाह ।
 “पित्तं क्रमो द्वावपि वा संहन्येतेऽनियेन येत् ।
 कुक्काम्बनं तदा पीतं रक्तं चेतं चर्णं खलेत् ॥
 सरक्तं रीचनाश्रुपूर्ववर्णं भवेत्ततः ।
 शुष्कं समस्तवर्णं वा मूत्रसादं वह्नि हि ॥”
 संहन्येते चनीक्रियेते । शुष्कं अल्पं समस्तवर्णं
 उक्तसकलवर्णयुक्तम् ॥ ११ ॥ विद्विघातमाह ।
 “रूच्युद्वेकयोर्घातिगोदाहृतं शकृद् यदा ।
 मूत्रघातोऽनुपद्येत पित्तसंखटं तदा नरः ॥
 विद्वग्नं मूत्रयेत् कुक्काहृद्विघातं तमा-
 दिशेत् ॥”
 उदाहृतं ऊर्ध्वं नीतं विद्वग्नं वा । वाशब्दो-
 ऽत्र योजनीयः ॥ १२ ॥ * वक्षिकुक्कमाह ।
 “इताभ्यनृणायाश्चैरभिघातात् प्रपीडनात् ।
 सस्यानाहृत्सिद्धरुतः कुक्कलज्जति गर्भवत् ॥